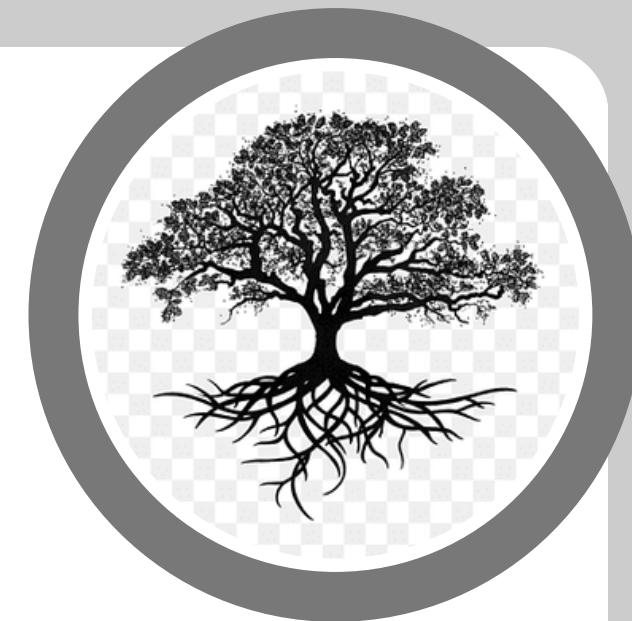

3.zadání -Duhový list 2024- 2025 Strom - Lolness

Motinační ukázka z knihy Timothée de Fombelle: Tobiáš Lolness, kterou můžete použít při smyslových hrách.
O čem kniha je?

Tobiáš Lolness, človíček měřící 1,5 milimetru, náleží k lidu, který žije na velkém stromě. Tobiášův otec Sim je významný a vážený vědec, který se zabývá skrytým životem stromu. Jednoho dne objeví tajemství jeho energie a způsob jak ji využít ve strojích a přístrojích. Tajemství svého geniálního, avšak nebezpečného vynálezu odmítne prozradit a rodina Lolnessových je poslána do vyhnanství a ještě později odsouzena... Tobiáš musí připravit plán, jak osvobodit své přátele a zastavit devastaci stromu.

“ Tobiáš měřil půldruhého milimetru, což na jeho věk nebylo nic moc. Z díry v kůře mu teď čouhaly jenom špičky noh. Nehýbal se. Byla noc.

Snažil se uklidnit. Ležel, hlavu zabořenou v mechu. Cítil, jak ho ve vlasech kolem uší studí slzy...

Tobiášovi div nepuklo srdce, když slyšel svého nejlepšího přítele, jak křičí: “Dostaneme tě, Tobiáši! Dostaneme tě!”

Skupinka se blížila. Všichni proklepávali kůru špičatými holemi, aby objevili dutiny a pukliny. Hledali Tobiáše. Připomínalo to lov na termity, který pořádají otcové a synové jednou za rok, na jaře, aby vypudili ten škodlivý hmyz na vzdálenější větve...

...Pan Lolness byl určitě největší vědec té doby. Znal tajemství stromu jako nikdo na světě.

Právě proto byla rodina Lolnessových poslána do vyhnanství do Spodních Větví...

...Na stromě každá cesta znamenala velké dobrodružství. Putovalo se z větve na větev, pěšky, po málo vyznačených cestách, s rizikem, že se člověk ocitne ve slepé uličce nebo uklouzne na svahu. Na podzim se musely překračovat listy. Když totiž ty velké hnědé kotouče padaly ze stromů, mohly cestovatele strhnout do neznáma.

Rodina Lolnessových procházela divoké území Oněsy až na samém konci Spodních větví už několik dní.

Obrovské bludiště vlhkých a pokroucených větví. Nikde ani človíčka. Jen pár chovatelů larev, a ti vzali nohy na ramena, jakmile je spatřili. Pohled na tu krajinu byl strhující. Obrovské plochu rozmočené kůry, tajemné větvoví, kam nikdo nikdy nevšlechl, jezírka vzniklá na průsečíku větví, zelené mechové lesy, tlustá kůra protínaná úvozy a potůčky, podivný hmyz, uschlé, už léta v kůře trčící roští, které vítr ne a ne shodit... Zavěšená džungle, plná podivných zvuků. Tobiášovi bylo líto, že opustil kamaráda Lea Blua, ale když došel k branám Spodních Větví, krajina ho uhranula. Hned pochopil, že tady bude doma. Byl to kouzelný kraj: obrovské hřiště na hraní a snění. Viděl však, že jeho maminka Maja se čím dál víc hroučí...

Ona se narodila v rodině, která vlastnila téměř třetinu Vršků a plantáže lišejníku na hlavním kmeni stromu. Veselé světlé a vzdušné místo...

...Když přišli do Oněsy, Tobiáš a jeho rodiče záhy pochopili, že zima přijde co nevidět. Za rozbřesku tedy začali dlabat svůj dům. Ve Vrscích trvalo 6 měsíců, než skupina 5 nebo 6 dělníků a spřežení cvičených nosatců vyhloubí skromný domek. Začínalo se uvolněním kůry, aby se připravili otvory pro dveře a pár oken. Potom se ve stromě vydlabaly tři nebo čtyři hlavní místnosti, navržené tak, aby se neporanil strom a aby mohla proudit míza. Nejkrásnější domy měly balkony, sálavý krb, nebo nádrže na dešťovou vodu.

Lolnessovi počítali, že do zimy postaví nejvýš jednu společnou místnost s komínem I to znamenalo nadlidskou práci. Tobiášovi bylo v té době 7. Neměli ani nosatce, ani dělníka, ani žádné nářadí. Tobiáš pracoval pilníčkem na nehty, jeho otec nožem na chleba. Paní Lolnessová odlévala čtverce z pryskyřice místo okenních skel, sešívala kusy hadrů a vyráběla z nich koberce...”